

Sygn. akt IV CSK 182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie I. S. (poprzednio I. S.-G.)
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestniczka postępowania złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 listopada 2013 r., oddalającego jej apelację od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 18 stycznia 2013 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie wniosku o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym w stosunku 90% udział uczestniczki i 10 % udział wnioskodawcy.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 43 § 2 k.r.o. i właściwego zdefiniowania pojęcia „ważnych powodów”, stanowiących przesłankę ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, ponieważ tematyka ta jest niesłychanie istotna i zarazem wywołująca liczne spory w doktrynie oraz orzecznictwie.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów

świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym strona powołująca się na tę przesłankę powinna wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wymaganiu temu skarżąca nie zadośćuczyniła, nie wykazała bowiem, na czym – jej zdaniem – polegają poważne wątpliwości dotyczące wykładni pojęcia ważnych powodów ani nie wskazała na rzeczywiste rozbieżności występujące na tle art. 43 § 2 k.r.o. w orzecznictwie sądów. Ogólnikowa konstatacja, że tematyka związana z udziałem małżonków w majątku wspólnym jest niesłychanie istotna i zarazem wywołująca liczne spory w doktrynie i orzecznictwie, nie może być - rzecz jasna - uznana za wykazanie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Marginesowo tylko trzeba zauważyć, że powołane w odpowiedzi na skargę kasacyjną postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 124/11 (nie publ.) dotyczyło sposobu oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w razie zaskarżenia postanowienia o podziale majątku wspólnego, po ustaleniu przez sąd wartości majątku ulegającego podziałowi (art. 567 § 3 w związku z art. 684 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie orzekł przy tym o kosztach postępowania kasacyjnego, ponieważ rozstrzygnięcie to powinno zapaść dopiero w postanowieniu końcowym.

[aw]